



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 568/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a zo sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa 1/ [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED] 2/ [REDACTED], [REDACTED], obaja [REDACTED], zastúpených obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária Juristi s. r. o., Popradská 66, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 15C/12/2010-447 z 11. októbra 2016, rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/84/2017-521 z 10. októbra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/160/2019 z 22. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. novembra 2020 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovatelia sa žalobou pôvodne podanou len proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná 1“) domáhali náhrady škody i nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) v sume 2 161 860 eur s príslušenstvom. Škoda a nemajetková ujma mali vzniknúť podvodným konaním súdneho exekútora a súdnej znalkyne v exekučnom konaní, ktorého predmetom bolo vymáhanie splatného dlhu sťažovateľky 2 voči [REDACTED]. V procese exekúcie došlo k predaju nehnuteľností sťažovateľov na dražbe. Podľa sťažovateľov

súdny exekútor vyhlásil dražbu bez znaleckého posudku, bez súhlasu oprávneného, pričom dražba sa nekonala v čase, kedy sa konať mala. Súdny exekútor sťažovateľov neinformoval ani o udelení príklepu, v dôsledku čoho nemohli vzniesť proti nemu námietky. Súdna znalkyňa zas nevykonala ohliadku nehnuteľností, predložila sfaľšovaný znalecký posudok a hlboko podhodnotila nehnuteľnosť. Na základe návrhu sťažovateľov okresný súd 27. marca 2014 pripustil vstup súdneho exekútora i súdnej znalkyne do konania ako žalovaných 2 a 3.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľov zamietol. Vo vzťahu k žalovanému 2 dospel k záveru o premlčaní sťažovateľmi uplatneného práva, pretože momentom objektivizácie škody bolo doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie exekučného súdu o schválení príklepu na dražbe (4. jún 2007). Ak potom sťažovatelia navrhli vstup žalovaného 2 do konania 14. marca 2014, bolo ich právo už premlčané. Vo zvyšnej časti okresný súd žalobu zamietol, keďže postup súdneho exekútora (žalovaný 2) v exekučnom konaní bol viackrát (rozhodovanie o udelení príklepu, rozhodovanie o námietke sťažovateľky 2 proti rozvrhu výt'ážku) všeobecnými súdmi vyhodnotený ako súladný so zákonom. Disciplinárne konanie voči žalovanému 2 a trestné konanie voči žalovaným 2 a 3 boli zastavené. Nesprávny znalecký odhad ceny nehnuteľností sa v trestnom konaní nepotvrдил. Obsah exekučného spisu dokazuje, že súdny exekútor disponoval súhlasom oprávnenej na predaj nehnuteľností. Sťažovateľmi vyčíslená škoda nezodpovedá realite.

4. Sťažovatelia podali proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom zopakovali argumentáciu z ich žaloby. Osobitne zdôraznili, že pri previerke postupu súdneho exekútora Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky konštatovalo prierahy v jeho postupe. Disciplinárne konanie voči súdnemu exekútorovi bolo zastavené z dôvodu premlčania, nie ako nedôvodné. V rozhodnutí o zastavení sa uvádza, že konanie súdneho exekútora bolo závažným disciplinárnym previnením. Súhlas oprávnenej na predaj nehnuteľností bol súdnemu exekútorovi doručený až po uskutočnení dražby. Znalecký posudok na určenie ceny nehnuteľností neobsahoval predpísané náležitosti.

5. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil prvoinštančný rozsudok okresného súdu. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku považoval za dostatočné. Oznámenie o výsledku previerky postupu súdneho exekútora nevyhodnotil ako individuálny právny akt s konštitutívnymi účinkami, ktorým by mal byť okresný súd viazaný. Súd konajúci o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je viazaný iba rozhodnutím súdu o nezákonnosti rozhodnutia alebo o nesprávnosti úradného postupu. Súdny konajúce v exekučnom konaní aprobovali postup súdneho exekútora pri udelení príklepu na dražbe.

6. Krajský súd vyhodnotil ako nesprávny postup okresného súdu, ktorý skúmal premlčanie práva sťažovateľov voči žalovanému 2, keďže najprv bolo nutné skúmať, či subjekty na žalovanej strane sú vôbec nositeľmi povinnosti nahradiť škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa názoru krajského súdu súdny exekútor (žalovaný 2) priamo nezodpovedá za škodu relevantnú podľa zákona č. 514/2003 Z. z., čo vyplýva z jeho § 4 ods. 1 písm. a) bodu 1. Zodpovedným je v takom prípade štát. Súdna znalkyňa (žalovaná 3) zas nie je orgánom verejnej moci. Preto nemôže byť pasívne legitimovaná v spore o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

7. Sťažovatelia podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie založené na § 420 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Argumentovali nesprávnym právnym záverom krajského súdu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Odkázali na rozhodnutie okresného súdu o vstupe súdneho exekútora a súdnej znalkyne do konania na strane žalovaných, ktoré potvrdil v konaní o odvolaní žalovaných 2 a 3 aj krajský súd. Ten istý súd potom v meritórnom rozhodnutí zaujal opačný postoj.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie sťažovateľov odmietol. Dôvodil, že sťažovatelia nerozlišujú medzi vecnou legitímáciou a spôsobilosťou byť účastníkom konania, ktorá má procesnú povahu. Nedostatok vecnej legitímácie nespôsobuje vadu podľa § 420 písm. b) CSP, preto argumentácia sťažovateľov nekorešpondovala dôvodu prípustnosti dovolania a zároveň dovolaciemu dôvodu, ktorý vo svojom dovolaní označili.

III.

Argumentácia sťažovateľov

9. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti opätovne zdôrazňujú, že krajský súd raz odmietol argument o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie u žalovaných 2 a 3 a druhýkrát ho uznal za správny a týmto argumentom ešte aj odôvodnil správnosť zamietnutia žaloby prvoinštančným súdom. Ak na strane žalovaných 2 a 3 nebol dostatok pasívnej vecnej legitímácie, potom podľa sťažovateľov „*súd v predmetnom súdnom konaní nemal konať so žalovanými 2./ a 3./, nemal im priznávať náhradu trov konania a na základe vykonaných dôkazov mal vyhovieť žalobe proti žalovanému 1./*“. Následne sa ani najvyšší súd nevysporiadal s rozpornosťou prístupu krajského súdu k otázke vecnej legitímácie žalovaných 2 a 3, a preto tento nedostatok ani nenapravil. To vyvoláva právnu neistotu sťažovateľov.

10. Najvyššiemu súdu sťažovatelia taktiež vytýkajú, že ich dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP (dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné), no v odôvodnení napadnutého uznesenia nevysvetlil, prečo by rozsudok krajského súdu mal byť rozhodnutím, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Z toho vyplýva nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Najvyšší súd nesprávne vyhodnotil dovolanie sťažovateľov ako neprípustné, čím došlo k porušeniu ustanovení CSP.

11. Sťažovatelia zotrvávajú na svojej argumentácii, ktorú uviedli v dovolaní, a prvoinštančnému i druhoinsťančnému rozsudku vytýkajú vady zmätočnosti, rozpornosti a nepreskúmateľnosti.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu:

12. Z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľov (m. m. III. ÚS 682/2017, II. ÚS 46/2018, II. ÚS 134/2018, II. ÚS 206/2018, II. ÚS 236/2018, II. ÚS 272/2018, III. ÚS 175/2018, IV. ÚS 507/2020). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti smerujúcej proti rozsudku

okresného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

13. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, no vzhľadom na dôvod, ktorý v ňom sformulovali, ústavný súd považuje (ako bude vysvetlené ďalej) rozhodnutie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné. Práve dôvod ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vedie k záveru, že dovolanie, ktoré sťažovatelia podali, nepredstavovalo vzhľadom na dôvod v ňom sformulovaný (a prednesený aj v ústavnej sťažnosti) prostriedok nápravy, ktorého využitím je podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde podmienená prípustnosť ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej voči odvolaciemu rozsudku krajského súdu.

14. Sťažovateľom prekáža, že kým v marci 2014 bolo právoplatne rozhodnuté o vstupe žalovaných 2a 3/ do konania, pri meritórnom rozhodovaní už krajský súd ich pasívnu vecnú legitimitáciu poprel.

15. Krajský súd tento zdanlivý rozpor nenechal bez povšimnutia. V bode 47 odôvodnenia svojho rozsudku vysvetlil, že v skoršom odvolacom konaní (o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o vstupe žalovaného 2 do konania) „*nebol daný zákonný priestor na skúmanie existencie pasívnej legitimitácie žalovaného v 2. rade, ktorá otázka je navyše otázkou hmotnoprávnej opodstatnenosti žaloby a prvoradým predpokladom jej úspešnosti, nie otázkou procesnej prípustnosti žaloby (bez ohľadu na jej dôvodnosť)*“. Podľa názoru ústavného súdu je formulovaný záver krajského súdu ústavne udržateľný a zodpovedá konceptu chronologickej a logickej postupnosti súdneho sporového konania. Rozhodovanie o vstupe do konania má procesnú povahu a nemôže odňať konajúcemu súdu, prípadne ďalším súdom v inštančnom postupe autonómne posúdenie meritórnej otázky, či subjekty na žalovanej strane skutočne sú nositeľmi hmotnoprávnych povinností, ktorých splnenia sa žalujúca strana v spore domáha, a či je teda žaloba dôvodná. Dokazuje to aj stabilná judikatúra najvyššieho súdu z obdobia účinnosti OSP, podľa ktorej „*návrh na pripustenie ďalšieho účastníka do konania na stranu žalovaných je procesným podaním. V zmysle ust. § 92 ods. 1 O.s.p. sa na vyhovie návrhu zo strany súdu nevyžaduje splnenie žiadnej špeciálnej podmienky, ako je napríklad súhlas vstupujúceho, ktorý je potrebný len v prípade pristupujúceho žalobcu. Súd pri preskúmaní žiadosti zisťuje, či navrhnutý účastník spĺňa všeobecné podmienky účastníctva, napr. spôsobilosť byť účastníkom konania, pristúpením nedôjde k litispendencii alebo res iudicata. Skúmanie návrhu z hľadiska jeho dôvodnosti je hmotnoprávnym posúdením, pričom v konaní o pripustení žalovaného do konania súd zisťuje výlučne dodržanie ustanovení procesného práva*“ (napr. uznesenie najvyššieho súdu č. k. 1Obo/32/2010 z 24. 3. 2010). Pripustiť argumentáciu sťažovateľov by znamenalo, že pozitívne rozhodnutie o procesnej otázke vstupu účastníkov na strane žalovaných do sporového konania automaticky vylučuje možnosť meritórneho zamietnutia žaloby voči nim pre nedostatok pasívnej vecnej legitimitácie. Z uvedených dôvodov je právny záver krajského súdu v predmetnej otázke plne v súlade s koncepciou civilného sporového konania, no aj so základným právom sťažovateľov na súdnu ochranu, keďže vstup žalovaných 2 a 3 bol výsledkom ich vlastnej procesnej vôle, a tým vzali na seba zodpovednosť za možný neúspech v spore s týmito žalovanými. Predmetná námietka je preto nedôvodná.

16. Pokiaľ ide o ďalšiu kritiku sťažovateľov orientovanú na odvolací rozsudok krajského súdu, ústavný súd zdôrazňuje, že je formulovaná veľmi všeobecne. Sťažovatelia tvrdia nepreskúmateľnosť, zmätočnosť a vnútornú rozpornosť. Ide o vady, ktoré sa štandardne spájajú s nedostatkami odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

17. K tomu ústavný súd uvádza, že pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad aj o právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia či na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegationis iustitiae* (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6Cdo/155/2017 z 25. októbra 2017). Preto ak podľa názoru sťažovateľov odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je zmätočné, vnútorne rozporné a vedie k jeho nepreskúmateľnosti, nič im nebránilo podať proti nemu dovolanie založené na dôvode podľa § 420 písm. f) CSP, ktoré v takej situácii predstavuje prostriedok nápravy poskytnutý na účel ochrany základných práv a slobôd. Sťažovatelia však netvrdia a ani nepreukazujú, že by túto možnosť využili, preto je ich ústavná sťažnosť proti rozsudku krajského súdu v tejto argumentačnej časti neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.3. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

18. Nemožno sa stotožniť s názorom sťažovateľov, podľa ktorého sa najvyšší súd nevysporiadal s rozpornosťou rozsudku krajského súdu a nenapravil túto jeho vadu. Najvyšší súd sťažovateľom primerane vysvetlil rozdiel medzi procesnou subjektivitou, ktorej nedostatok je dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. b) CSP, a vecnou legitimitáciou majúcou hmotnoprávny charakter. Ani ústavný súd bez toho, že by mal ambíciu vstupovať na pole ústavne vyhradené všeobecným súdom, nemá žiadne pochybnosti, že sťažovatelia v dovolaní nepoužili s ohľadom na konkrétny dôvod, v ktorom videli vady rozsudku krajského súdu, príliehavý dôvod prípustnosti i dôvodnosti dovolania. Sťažovateľom prekážal (podľa nich vnútorne rozporný) postoj krajského súdu k otázke vecnej legitímácie pri rozhodovaní o vstupe účastníkov do konania na strane žalovaných a následne pri meritórnom rozhodovaní. Vecná legitímácia však nenapĺňa obsah kategórie procesnej subjektivity použitej v § 420 písm. b) CSP, ktorá vyjadruje oprávnenie sporovej strany samostatne pred súdom procesne konať, a nezameriava sa na to, či je sporová strana nositeľom hmotného práva tvoriaceho predmet žalobou uplatneného nároku. Nedostatok procesnej subjektivity vedie štandardne k zastaveniu konania, kým nedostatok vecnej legitímácie k zamietnutiu žaloby. Ide teda o odlišné kategórie používané v procesnom práve. Nemožno potom pripustiť, že by pojem procesnej subjektivity v § 420 písm. b) CSP mal byť interpretovaný a uplatňovaný tak extenzívne, že zahŕňa aj vecnú legitímáciu, pretože by sa dovolanie podľa § 420 CSP zamerané na odstraňovanie väd zmätočnosti bez náležitého zákonného základu stalo dovolaním podľa § 421 CSP, ktorého cieľom je náprava nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, a aj to výlučne v druhovo definovanej otázke vecnej legitímácie. Popísaný koncept nezodpovedá vôli zákonodarcu vyjadrenej v systematike právnej úpravy dovolania, ako aj v podstate taxatívne vymenovaných dôvodov prípustnosti dovolania a dovolacích dôvodov. Práve zákonodarcom vytvorená koncepcia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku predstavuje zároveň aj určenie medzí, v ktorých sa základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy možno domáhať (čl. 51 ods. 1 ústavy). Už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd nemá pochybnosti, že pri posudzovaní dovolania sťažovateľov najvyšší súd uvedené medze rešpektoval. Preto je táto námietka sťažovateľov nedôvodná.

19. Druhá námietka voči uzneseniu dovolacieho súdu mieri na zákonný dôvod, na ktorom najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľov založil. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu k dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015). Nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012). Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Sťažovatelia citovaný zákonný dôvod odmietnutia interpretujú tak, že sa použije, ak je dovolanie podané proti rozhodnutiu spadajúcemu do druhej kategórie rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým zákon dovolanie neprípúšťa. Na druhej strane najvyšší súd predmetný dôvod odmietnutia dovolania vyložil tak, že sa uplatní, ak je dôvod uvedený v konkrétnom podanom dovolaní súdom právne posúdený tak, že prípustnosť tohto konkrétneho dovolania nezakladá. Ide však o formálnu otázku zákonnosti, ktorá v okolnostiach veci sťažovateľov nedosahuje ústavný rozmer. Aj keby najvyšší súd dôvod prípustnosti dovolania podľa § 447 písm. c) CSP interpretoval a uplatňoval v duchu predstavy sťažovateľov, nemohol by o ich dovolaní rozhodnúť inak než jeho odmietnutím. Relevanciu konkrétneho, sťažovateľmi formulovaného dôvodu prípustnosti dovolania (nedostatok procesnej spôsobilosti) totiž právne posúdil ústavne konformným spôsobom. Preto na účel vyhodnotenia predmetného dôvodu ústavnej sťažnosti nie je nutné, aby ústavný súd poskytol jednoznačnú a jedinú správnu odpoveď, či dovolanie sťažovateľov malo byť odmietnuté podľa § 447 písm. c) CSP alebo podľa iného zákonom predvídaného dôvodu vedúceho k odmietnutiu dovolania. Predmetná námietka sťažovateľov preto neodôvodňuje prijatie ich sťažnosti na ďalšie konanie.

20. Nedôvodnou je napokon aj námietka sťažovateľov, podľa ktorej najvyšší súd nevysvetlil, prečo je dovolanie proti rozsudku krajského súdu neprípustné. Odhliadnuc od definovaného zákonného dôvodu odmietnutia dovolania sťažovateľov (pozri predchádzajúci odsek), najvyšší súd, ako to už ústavný súd uviedol, správne sťažovateľom vysvetlil, prečo ich dovolanie podľa § 420 písm. b) CSP nie je prípustné. Dôvodom odmietnutia dovolania bolo použitie nesprávneho dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľmi. Dôvod podľa § 420 písm. b) CSP pritom nie je len dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania, ale aj dôvodom, ktorý, za podmienky, že sa jeho danosť v konaní o dovolaní preukáže, meritórne odôvodňuje vyhovieň dovolaniu. Preto ak najvyšší súd dospeje k ústavne udržateľnému záveru, že tento dôvod naplnený nebol, potom z pohľadu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu nie je rozhodujúce, či uznesením dovolanie odmietne, alebo rozsudkom dovolanie zamietne.

21. Výklad právnych noriem aplikovaných v predmetnej veci a závery najvyššieho súdu nepopierajú podstatu a zmysel základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu. Preto je ústavná sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti

ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v sťažnostnom petite nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu